

El llenguatge

Vol que hi aneu

4/VI/1978

Ahir comentàvem l'ambigüitat que pot originar el fet que en un gran nombre de verbs les formes de les dues primers persones del plural de l'indicatiu present siguin idèntiques a les de l'imperatiu i del present de subjuntiu. A l'hora de suggerir solucions, ens vam limitar al primer cas: identitat d'indicatiu i imperatiu. Caldria, doncs, que avui féssim algun aclariment semblant referit al segon cas: identitat d'indicatiu i subjuntiu.

En realitat, si determinades oracions poden ésser considerades ambivalents a causa de la identitat de formes del present d'indicatiu i del de subjuntiu (persones primera i segona) és, generalment si no sempre, perquè l'oració conté un segon element ambivalent, és a dir, que té dues funcions o dos significats diferents. Els exemples que ahir vam adduir d'aquest cas eren **Ens afalaguen** perquè en parlem i **diu** que hi aneu. En la primera oració, l'altre element ambivalent és la conjunció **perquè**, que és ahir una conjunció de causa i de finalitat. Quan és de causa introdueix una subordinada amb el verb en indicatiu i quan és de finalitat amb el verb en subjuntiu. I si les formes dels dos temps coincideixen, com en l'exemple proposat, es pot recórrer aleshores a unes altres conjuncions: **Ens afalaguen per tal com en parlem** o bé **Com que en parlem ens afalaguen** (conj causal i indicatiu) i **Ens afalaguen per tal que (o bé a fi que) en parlem** (conj final i subjuntiu). Aquest canvi de conjunció elimina l'ambigüitat del tot.

En l'oració **Diu que hi aneu** el segon element ambivalent és el verb **dir** que tant pot denotar, simplement, comunicació (d'un fet que realment s'esdevé) com demanda o sol·licitud (d'un fet que hom vol que s'esdevingui). Un verb de sentit més precis o, també, com deïem ahir, l'ús de certes perifrases, poden eliminar l'ambigüitat: **Afirma (o Explica) que hi aneu**

4 i **Demana que hi aneu** o bé **Diu que hi vulgueu anar.**

Albert Jané